

Adventhírnök

A JUGOSZLÁVIAI ADVENTHÍVŐK GYŰLEKEZETI KÖZLÖNYE

I. ÉVFOLYAM

BEOGRÁD, 1939 JULIUS

7. SZÁM

Hozzunk ebben az időben egy Istennek tetsző áldozatot!

Írta: Bauer János

Kétség kívül, egy igen komoly és ünnepléses időben élünk. Úgy tűnik néha, mintha a Megváltó szavai, amelyeket földi életének napjaiban tanítványainak mondott: „Bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni amiket ti láttok, és nem látták, és hallani amiket ti hallotok, és nem hallották” (Máté 13, 16, 17), ma még sokkal inkább helyén valók, mivel aktuálisabbak mint azokban a napokban. Mögöttünk vannak a Megváltó napjaiban megjövendőlt beteljesült események, melyek hatalmasan bizonyosságot tesznek az évszázadokon keresztül beteljesült jövendölések igazságáról. De mindent felülmúlva áll előttünk a napjainkra vonatkozó beteljesülő próféta szó. Ezekről a napokról mondja a Megváltó: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket, mert elközelget a ti válságotok.” (Luk. 21, 28.)

A napi események egymást érik és az egész világot egy lélekzetnélküli feszültségben tartják. A világ ismét az újságokra éhes, mint a nagy háború idején, és az emberiség teljes nagy érdeke a holnap kérdésére összpontosul, a jövő kérdésére, hogy mit hoz az elkövetkezendő nap? — Ez a kérdés reszket át minden szíven féltő bizonytalanságban. De éppen ezekre a napokra vonatkoznak Pál apostol szavai: „De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lépne meg titeket; ti mindnyájan világosság fiaí vagytok és nappal fiaí; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé!” 1. Thess. 5, 4. 5.

Azonban ennek a kevésbé írgyülésreméltó időnek is megvan a maga csodálatos befolyása. Nemzetek és népek, amelyek hosszú időn keresztül egyenetlenségben éltek egymással, eb-

Ezt az önmegtágadó áldozatot hoztam értetted, milyen áldozatot hoztál te értetem?

ben az időben, mintegy csoda által, oly egyiséget, erőt és áldozatkésztséget mutatnak fel, mint soha azelőtt. A közös nyomor hasonló a kovács tűzéhez, amely a vasat összekovácsolja.

Ebben az értelemben a mi próbateli napjaink nem szabad hogy elmulasszák áldásteli befolyásukat reánk, mint Isten népére nézve. Az idő komolysága, továbbá a Megváltó közeli eljövételének csodálatos felismerése, az elkövetkezendő önmegtágadóhéten bennünket, mint Isten népet, egységesebb és készségebbekké kell hogy tegyen mint azelőtt, hogy Istennek egy teljes, egységes és kedves áldozatot hozhassunk. Kí tudja, mikor és hányszor részessülünk még abban az előjogban, hogy az önmegtágadóhét alkalmával áldozhassunk a veszendő világ javára.

Ma még alkalmunk van hogy táltentumunkkal sáfárkodjunk, — Tény, hogy mi szegény nép vagyunk. Úgy van ez, amint a Biblia mondja: „Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hivatnak bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket, és a világ érteleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket.” (1. Kor. 1, 26—29.) Eszerint Isten akarata, hogy művét ezen szegény

nép által fejezze be. Isten tervében gondoskodott, hogy ez megtörténhessen. Csodálatos és örvendetes az a tény, hogy Isten gyülekezetében nincsen egy tag sem, aki ne rendelkezne legalább egy talentummal és eszerint az Isten gyülekezetében mindenki képes dolgozni és áldozni az Úrért. Következik egy kis példa arra nézve, hogy miként áldja meg Isten a legkisebb adományt, amelyet teljes szívből adunk.

Uganda-Afrikában évekkal ezelőtt misszionáriusaink egy törzsfőnököt kértek, hogy adjon el egy alkalmas telket, ahol kápolnát építenének. A törzsfőnök azonban semmi esetre sem akarta ezt a telket eladni. Az egyik misszionáriusnak volt egy tarka takarója, amelyet az otthonban egy kedves testvér ajándékozott neki. Ezt a takarót egy napon meglátta a törzsfőnök. Annyira megtetszett neki, hogy így szólt a misszionáriushoz: „Ha ideadjátok nekem ezt a takarót, úgy odaajándékozom nektek a kívánt földet.” Azonnal meg volt az egyezmény. A törzsfőnök a takarót ruhának használta. Igen büszke volt erre az új ruhadarabra. A szegény testvérnő, aki ezt a takarót készítette, nem is képzelte, mily nagy értékű ez a különben nem értékes takaró és mily nagy eredményt hozott az Úr műve számára. Midőn később hallott erről a dologról, hálás volt Isten iránt, aki a legkisebb szívből jövő adományt is gazdagon megáldhatja.

A Bibliában gyakran találunk hasonló eseményeket. Gyakran látjuk, miként visz véghez Isten kicsiny dolgokból nagy dolgokat. Ha a messze múltba tekintünk vissza, ott látjuk Isten emberét, aki elhívattatása napján semmi másal nem rendelkezett, mint egy pásztorbottal. Isten megkérdezte: „Mózes, mi van a kezében?” — „Semmi más, Uram, mint a *pásztorbot*, amellyel a nyáját legeltetem.” — „Vedd és használd fel arra amit mondok néked!” — Mózes úgy cselekedett és oly csodák történtek általa, amelyeket a világ addig még nem látott.

Később, a Megváltó napjaiban, egy szegény asszonyt látunk. Kérdezzük: „Mária, mi van a kezében?” — „*Csak egy szelence nárdusi illat*, Uram, amelyet egyszülött Fiadnak, az Úr Jézusnak óhajtok szentelni.” — Így cselekedett és e csodálatos adomány illata betöltötte nemcsak a házat, amelyben akkor volt, hanem e szeretetadomány gyönyörű illata még ma is a hívek ezreit ösztönzi hasonló áldozatra.

Ebben a sorban meg kell említenem az Úrnak egy másik szerény szolgálóleányát. Kérdezzük: „Tábea, mi van a kezében?” — „*Csak egy kis tű*, Uram.” — „Vedd és használd fel szolgálatomban.” Ezt megtette és a joppéi szegények szeretete által felöltöztettek. — Példája azonban és munkája mindenkor, egészen a mai napig, állandóan ösztönözte az igaz hívőket, hogy sok szegénynek meleg ruhát készítsenek.

Végre, nem szabad elfelednünk Istennek egy hívő szolgálóleánya tökéletes áldozatát. Példája tökéletesebben ragyog, mint bármely csillag az Isten egén. Ez az özvegyasszony fillére. Megkérdezzük: „Szegény özvegyasszony, mi van a kezében?” — „Csak két fillér, Uram. Igen kevés, de minden vagyonom, és országod építésére óhajtom odaadni.” — Megtette, és szeretet- és hitcselekedete mind a mai napig dicső példa, amely a hívők számlálhatatlan seregét arra indította, hogy teljes vagyonukat az Úrnak szenteljék.

Egy önzetlen áldozatnak mindig gazdag jutalma van. — Amerika egyik fennsíkján sok esztendővel ezelőtt lakott egy család, amely apa, anya és egy kétéves kisleányból állt. Egy napon az apa a piacra juhnyáját vitt eladásra. Mielőtt azonban elment, kisleányának meg kellett ígérnie, hogy egy babát fog magával hozni. Eladta a nyáját és bevásárolt a háztartásra. A babát sem felejtette el. Mikor besötétedett, haza felé indult a nem veszélytelen úton. Útközben, amint lovagolt, egy erős orkán érte utól; és éppen mikor ez a legmagasabb fokán tombolt, egy gyermeksírást hallott valahonnan. Ezen az úton már sokakat kifosztottak rablók és mivel ismert volt, hogy ő most pénzzel jön haza a vásárról, azt gondolta, hogy az útonállók ilyen módon akarják őt megállítani, hogy azután kirabolják. A gyermek sírása azonban mind szívtehetőbb lett, úgy hogy végre is elhatározta, leszáll a lováról. A sötétben tapogatva keresgélt, míg végre, nagy sokára, egy gyermekre talált. Ez teljesen ki volt merülve, vízes és félholt majdnem. Gondosan betekerte, ahogy csak tudta, és útját tovább folytatta a kis talált gyermekkel. Mikor házának közelébe jutott, észrevette, hogy az ablakok a szobákban erősen ki vannak világítva. Először azt hitte, hogy felesége így akarja néki az útát megvilágítani. De nem. A házban nagy nyugalanság uralkodott. A szomszédok felesége köré gyűltek, aki látszólag vígasztalan volt. Kérdésére megtudta, hogy kisleánya a háztól elment. Apja elé akart menni, hogy a babát fogadja. Eközben eltévedett. Az apa ekkor kibontotta a talált gyermeket és íme, a saját gyermeke volt, akít a sötétben nem ismert fel. *Mily nagy volt az öröm! És mily nagy a jutalom, amiért a gyermek megmentésénél oly önzetlenséget tanúsított.*

Kedves Testvéreim, az önzetlen áldozatkészség e csodálatos példáját tekintve, hiszem, hogy köztünk egyetlenegy sem lesz, aki az előttünk levő önmegtágódóhéten a nyert talentumokat elásná és ne venne részt Isten népének nagy önmegtágódó áldozatában. Meg vagyok arról győződve, hogy ugyanaz a szellem fog bennünket is áthatni, amely a példának felhozott hívők szívét is befolyásolta, hogy

szeretemben és alázatosságban Istennek hasonló áldozatot hozunk. Testvérek, Isten kegyelme által először szíveinket, azután egy tökéletes adományt fogunk az Úrnak áldozni, hogy ilyen módon a mennyben örök kincset biztosítsunk be magunknak. Adja az Úr, hogy mások megmentéséért munkálkodva saját lelkünket is megmentjük. Segítsen ebben nekünk Isten kegyelme.

A keresztyén otthon

Azon éjszaka, amikor Krisztus szenvedései előtt volt, ezen szavakat mondotta: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti egymást.” János 13, 34.

Ezt a parancsolatot csak úgy érthetjük meg, ha magát Krisztust megértettük, ő szeretett minket akkor, amikor még nem voltunk az övéi, azt mondja Pál apostol. Ha ezt az otthonra vonatkoztatjuk, akkor kivesszük, hogy előbb a szülő köteles szeretni a gyermeket. Szülők, szeretitek-e gyermekeiteket isteni szeretettel, finoman, szívből, még akkor is ha ők egy kicsit rosszak? „Szeressétek egymást, amiképen én is szeretlek benneteket.”

A gyermekek nevelésénél fontos a szeretet. A gyermekek természete más mint az öregeké. Szíveikbe csak úgy plántálhattok jó erényeket, ha azokat krisztusi szeretettel végzitek. Ha szeretettel léptek hozzájuk, akkor teljes lesz a győzelem és az eredmény. Sokszor erőszakkal ráfogjátok bírni őket, hogy a parancsolatokat megtartsák, de még ez nem fogja azt jelenteni, hogy őket megjavítottátok. A legnagyobb erőtlőket beleölhetitek, megparancsolhatjátok nekik, hogy ne járjanak a moziba, hogy ne menjenek a korzóra, hogy ne olvassanak rossz iratokat, a rossz barátokat eltávolíthatjátok tőlük, de tudjátok meg, hogy erőszakkal nem fogtok elérni semmit sem. Gyermekeitek nem fogják megérteni a tiszta életet. Most Pál apostol szavaival élek, ki ezt mondja: „Ha angyalok nyelvezetén is szólnátok a gyermekek nevelésénél”, de szeretet nincs bennetek, olyanok vagytok mint a harang, amely csak zúg... I. Kor. 1, 13.

Ezért igen fontos, hogy az otthonban a szeretet nagy legyen, kölcsönösen a szülők és a gyermekek között. A szeretet isteni eredetű legyen. A házastársak között a szeretet nem csak az első hónapban kell hogy uralkodjon, hanem mindég, és különösen a gyermekek előtt. A félszeretet elég volt a „régii törvény” szerint, amely így szól: „Szeresd felebarátodat mint tenmagadat”, most az új

parancsolat szerint szeressétek egymást. Tehát látjátok, hogy az új parancsolat kell hogy uralkodjon a mi otthonainkban. A gyermekek jó nevelésben fognak részesülni és Istennek tetszően, ha a szülők ezeket be tartják, gyengédek, szeretetteljesek, finomak lesznek egymással és gyermekeikkel szemben. Nem elégséges, hogy gyermekeinket csak az első években szeressük, hanem továbbra is és mindenkoron. Mert ha csak akkor szeretnénk gyermekeinket, amikor még nem tudnak nekünk fájdalmat okozni, akkor az első parancsolat volna a második és a második az első.

A szeretetet nem lehet kímélni, sem nem lehet mértékre adni. Az mindég egyforma, ugyanaz és nem változik, nem keres jutalmat nem haragszik, a szeretet Istentől van.

Mi várjuk Isten országát. De ez a királyság mi bennünk kell hogy megkezdődjön. Lukács 17, 20. 21. Tudjuk, hogy Isten a szeretet, és az ő királysága is szeretet. Ha ez a királyság a mi szíveinkben megalapoztatott, akkor az Isten fog benne uralkodni, akí a szeretet. És ha egykoron valóban be akarunk jutni Krisztus országába és velünk egyetemben a mi gyermekeink is, akkor meg kell engednünk, hogy Ő szívünkbe költözzön és ezáltal a mi gyermekeinkbe is. A menny ott van, ahol az Isten, ahol pedig az Isten, ott szeretet, öröm, békesség és örök nyugalom. Krisztus ezeket mondotta: „Akinek szeretete van irántam, az megtartja szavamat és az én Atyám szeretni fogja azt, és elfogok hozzá jönni és benne fogok lakozni.” János 14, 23.

Szíveinket isteni szeretet kell hogy betöltsen, békésnek kell lennie, alázatosnak, úgy hogy az Atya, a Szentlélek és a Fiú beköltözhessen oda teljesen. Ésaías 57, 15. Ezután jó a felebaráti szeretet. Minden embert szeressünk úgy, ahogy Krisztus szeret minket. Ekkor észre fogjuk-e venni, hogy Krisztus bennünk van és hogy ott lakozik. Ekkor ezen királyság bennünk lesz felállítva: az Atya, a Fiú és a Szentlélek, a törvény, a tízparancsolat.

Hogyan nyerjük el ezt a szeretetet? Azt mondtuk, hogy Isten a szeretet. Az Istent megismerni, azt mondja a Biblia, ugyanaz, mint Istent szeretni. Az Isten ígését tanulmányozni, Krisztus életéről gondolkodni, az ő szeretetéről, az ő áldozatkészségéről; Istenhez imádkozni, hogy segítsen nekünk, hogy ez a szeretet a mi szívünkbe költözzön, képezi azt az erő forrását, amelyből részünkre üdítő nedv jó, és amely segíteni fog, hogy ezen szeretetben élhessünk. Akkor az egész otthon ezen szeretetnek a központja lesz.

Kasztel Károly

Miképen építi ki Isten gyülekezetét. — Legtöbben közülünk tudják, hogy sok munka kell ahhoz, hogy a lenmagból lenvásznat kapjunk. Először a mag el lesz vetve, amikor kinn, le lesz szedve, be lesz áztatva és ki lesz verve. Tíz nap múlva ki lesz véve a vízből, majd ki lesz mosva a pizsoktól és a napra terítetik. Ekkor ki lesz verve, mindaddig, amíg nem kapnak a szárából fonalat. Majd megsodorják és cérna lesz belőle, amiből azután a vásznat fonják. De ez a vászon még nem jó. Majd később a vásznat állandóan hol a vízbe, hol a napra teszik ki, hogy megfehéredjen. Ez néhány napig tart, amíg a vászon teljesen meg nem fehéredik. Mindezek után lehet csak a vásznat használni.

Az angyal ezt a példát vette és mondotta Dániel próféta-nak, hogy az utolsó időben az Isten népének ugyanilyen változásokon kell keresztülmennie, hogy mindezek után elnyerje a tökéletességet és azután fényeskedhessenek, mint a csillag, örökkön örökké. Dán. 12, 10. 3.

Azzal a szándékkal, hogy az utolsó gyülekezetet megalapítsa, Isten 1844-ben egy különleges lenmagnak vetését kezdte meg minden népek, nyelvek és ágazatok között. Az Úr letépte később a megérett lent és kékbe kötötte, kereszt-ség által a vízbe merítette, majd kivette a vízből és a napra tette, hogy száradjon. A Jelenések 3. rész szerint az Úr a gyülekezetekre figyelmeztet, amely most még csak ki van szaggatva a föld-ből, el van távolítva a világtól. Mivelhogy kijött a világból kereszt-ség által, be lett áztatva a vízbe, majd ki lett belőle véve és a napra lett helyezve, a szenvedések és megpróbáltatások forró napjára (És. 48, 10.); azt gondolja magában, hogy már tökéletes és kész; de Isten ezeket mondja neki: „De te nem tudod, hogy szerencsétlen, mezítelen, vak és nyomorult vagy...” Majd megmondja azt is, hogy hogyan fogja őt tökéletesíteni: „Mert akit én szeretek, azt meg is feddem, légy buzgóságos ezért és térj meg...” Ugyanezt mondja Pál apostol is: „Mert akit az Isten szeret, azt meg is feddi, megostoroz pedig mindent amit fiává fogad.” Zsidó 12, 6. Éppen úgy ostoroz mindenkit akit fiává fogad, mint ahogyan a kenderrel kell cselekedni. Isten gyülekezetét szándékosan vezeti nehézségekbe, hogy ezáltal megerősödjön és naggyá tegye. De mielőtt ezt elérné, Isten megakarja teljesen tisztítani, ki kell hogy tegye a napra, az igazság és megróbáltatások napjára, hogy megfehéredjen minden szennytől és folttól. Dániel 11, 35; 2 Kor. 8, 2. Jakab 1, 2—4. 12.

A lenről szóló példázat mutathatja be nekünk a legjobban, hogy Isten gyülekezetének mily sok mindenre kell keresztülmennie, míg teljesen megtisztul. A prófécia lelke ezeket mondja a Bizonyosságtételekben: „Isten próbálja gyülekezetét. Krisztus türelmesen viseli őt és nem fogja, vagyis nem akarja őt kivetni szájából. Az angyal ezeket mondja: Isten ismeri gyermekeit. Hogyha a hír, ami a laudiceai gyülekezetnek adatott, csak rövid ideig tartana, akkor nem volna elég idő, hogy tagjai nevedjenek és jellemüket fejlesszék.” (Biz. 1. old. 186, 187.)

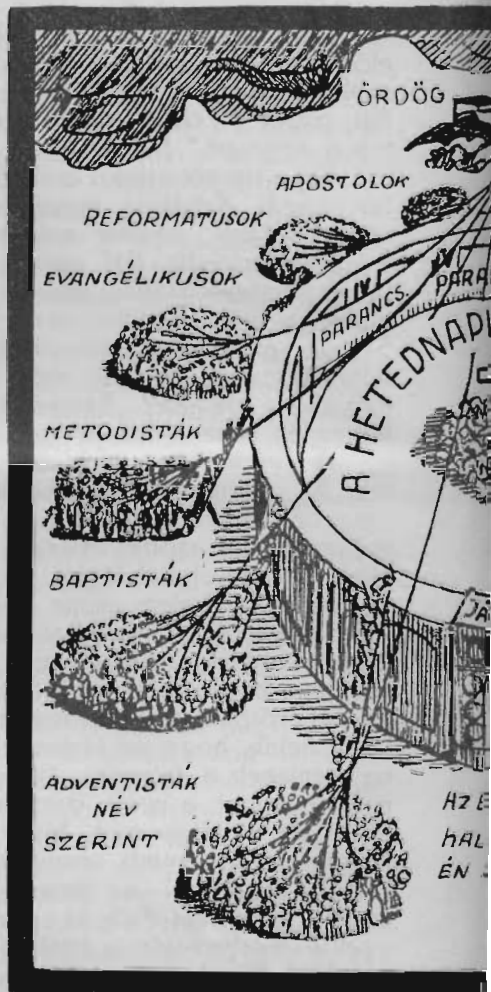
A prófécia lelke ugyanezt jelzi a „Gyülekezet nem Babilon” c. könyvében ezekkel a szavakkal: „Mindamellettt hogy gyülekezeteinkben vannak olyan tagok, akik nem egészen megtértek és bűnöznek is, amiképpen konkoly is van a búza között, Isten mégis kegyelmes hozzájuk, lassú a haragra, de megjutalmazza az igazakat. Megfeddi és figyelmezteti a bűnöst, de nem veti el azért azokat, kik nehezen tanulják az ő leckéjét; Ő

GYÜLEKEZETÜNK

Írta: MOC

tehát nem tépi ki a konkolyt a buza közt a búzával az aratásig...”

„Krisztus gyülekezete itt a földön el azért őt. Mindég volt és lesz is konkolyt kitépni Isten gyülekezetéből. Később arra vonatkozólag, hogy hogyan kitépnek. Nem szabad túlságba vinni

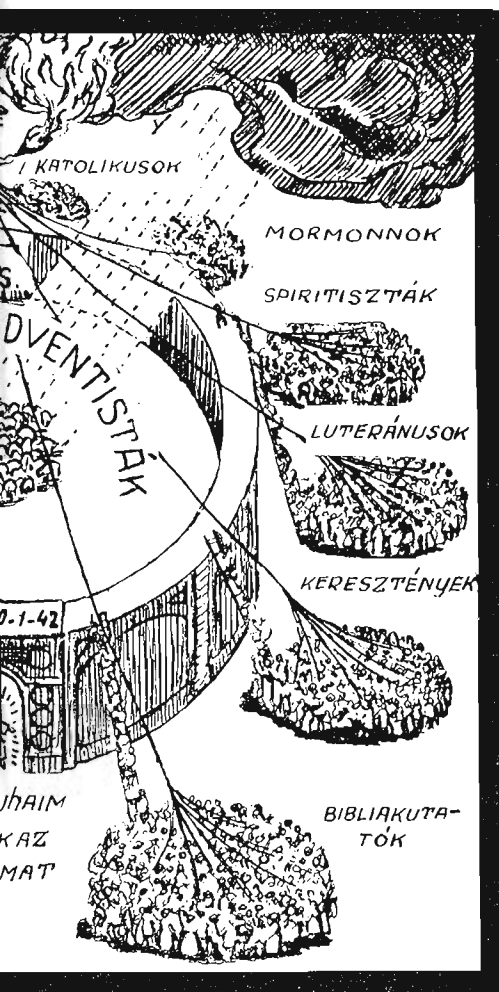

Ezt a képet a h. n. adventisták relokálta közé a „Bibliai igazságok óra” c. Véleménye szerint tehát a lelki Babilon mutatja, az apostolok, a reformátusok, a mi gyülekezetünk, a bibliakutatók, a keze monnok és a katolikusok tartoznak. Ez gosságával látja el, amelytől az éy is elvannak a Krisztus aklában és az összes „Leomlott, leomlott Babilon” (Ez a kép az ő folyóiratuk.)

K ÉS AZ ELESÉS

NIK ALBIN

l, hanem a konkolyt hagyja együtt nőni
nem lesz tökéletes, de Isten nem veti
ember, aki meg fogja próbálni a kon-
zetus egy különös útbaigazítást adott
bánni azokkal, akik a gyülekezetben
mmit, vigyázni kell, hogy azt, aki a gyű-

mozgalmának előjárója, Janaty Zsivojin
irata III. évf. 1. számának az első oldalán,
az ördög uralkodik, amelyhez, amint a kép
angélikusok, a metódisták, a baptisták, a
nyek, a luteránusok, a spirítiszták, a mor-
az ördög vezeti és tanai láklyájának vilá-
lt. Csak a h. n. adventisták reformált hívei
rott egyházakhoz ezt a felszólítást intézik:
"Öjjetek ki, én népem, belőle!"
(Összített kép eredeti felvétele.)

lekezetbe nem való, hogyan távolítsuk el. A konkoly ott lesz a buza között. De a kár sokkal nagyobb lesz, ha azt hirtelen akarjuk kitisztítani, jobb ha Isten parancsa szerint járunk el; hadd érjen meg és azután irtassanak ki."

Vajjon miért van Istennek olyan nagy türelme gyülekeze-
tével szemben? A jövendőmondás Lelke ezeket mondja: „Mind-
amellett, hogy a gyülekezetnek még vannak fogyatkozásai,
amely meg is fog maradni mindvégig, a gyülekezet mégis az
utolsó időben világosodni fog a világnak, amely meg van fer-
tözve a bűnben. A gyülekezet gyenge és tökéletlen, melynek
szüksége van feddésre és intelemre, Krisztus erre igen nagy
súlyt fektet.”

Miképpen zavarja az ellenség Krisztus gyülekezetének
fejlődését? — Mindamellett hogy Krisztus olyan világosan
rámutatott gyülekezetére és kinyilvánította, hogy mit gondol
felőle a földön, arról a gyülekezetéről, amely 1844-ben kezdte
meg működését minden népek és ágazatok között, egyes
elesetteknek nem volt más dolguk, mint hogy összeszed-
jék az összes figyelmeztetéseket és intéseket, amelyet a jö-
vendőmondás Lelke intézett a gyülekezetekhez, a prédikáto-
rokhoz vagy a tagokhoz, vagy pedig azon adventistákhoz
kik a vasárnapot ünneplik, és egy egységet készítettek belőle,
melyet ki is adtak egy traktát formájában ezzel a címmel:
„Ébredés és reformáció az adventisták gyülekezetében”. Most
gondold meg, kedves testvérem: tegyük fel, hogy te már 10
éve házas vagy és ha most valaki állandóan felirogatta volna
azokat az esetleg rossz szavakat, amelyeket a te házad-
ban hallott, akkor most azt mondhatná rá valaki aki azt elol-
vassa, hogy a te házad romlott. Vajjon nem tekintenéd te ezt
egy becsstelen munkának? Te nem azért figyelmeztetted a
te családodat, hogy azután valaki más sarat dobjon rá, ha-
nem hogy egyes családtagjaidat megóvjad és hogy inté-
seid által megjavuljanak. Vajjon melyik családban nincsen hiba?
De a hitetlen emberek így cselekesznek a Bibliával: összeszedik
az összes intelmeket és büntetéseket, mellyel Isten büntette azo-
kat, akik ellene vétkeztek. Itt van például Lót bűne, Dávid
paráznasága stb. és azután ilyen anyagok alapján ezeket mond-
ják: Látjátok, hogy milyen romlott emberek voltak ezek; lás-
sátok, mi mindent ír a Biblia! Ez volna Isten népe! Ez volna
Isten könyve!

Igy ezek az elesett tagok ilyen anyagok alapján a mi tag-
jaink között azt híresztelték, hogy a „nagy gyülekezet” Babilon
és hogy ebből kell hogy kifussanak.

Isten béketűréssel viseltetik a gyülekezet tagjai iránt, ad
nekik elég időt arra, hogy jellemüket kineveljék és hogy min-
den hibáiktól megtisztuljanak. Isten nem fogja az ő gyermekeit,
ha vétkeznek, mindjárt kivetni, vagyis elvetni. Az elesettek fő-
szerkesztője egy lapjában azt írja, idézve a Bizonyágtételek-
ből, ahol a jövendőmondás Lelke ezeket mondja az adventis-
tákról, akik a vasárnapot ünneplik: „fussatok ki, én népem
Babilonból”, hogy ezek az adventisták mi vagyunk, ahonnan
nékik ki kell futniok és rá akarja bírni a mi tagjainkat, hogy
hagyják el ezt a gyülekezetet, mert ez Babilon.

Igy ezek azt állítják, hogy a mi gyülekezetünk a Babilon,
melyből minden őszinte lélek ki kell hogy jöjjön és el kell
hogy különítődjön tőle. Ez az ő munkájuknak az alapja. Vaj-
jon honnan van ez a tan és vajjon ki adhatta ezt nekik?
Ki mondta nekik, hogy a mi gyülekezetünk Babilon, ahonnan
nékik ki kellett futniok?

Tanaik alapja. — Egy alkalommal midőn egy atyafi hasonló dolgokról beszél, a jövődömondás Lelke White testvérnő által ezeket mondotta néki: „Én nem egyezem meg a te nézetteddel, mert nékem Isten megmutatta, hogy ilyen álláspontot csak azok fognak elfoglalni, akik Tőle elesnek.“ Pál apostol szép figyelmeztetést adott az ilyen tanokra vonatkozólag: „A lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanítására figyelmeztetén.“ 1. Tim. 4, 1—4.

„Kedves Testvérem, hallom hogy Te is azt gondolod, hogy a mi gyülekezetünk a Babilon, amelyből ki kell hogy fussál, hogy ha megakarod magadat menteni. Nem Te vagy az egyedüli, akiket Sátán becsapott ezzel. Az utolsó negyven évben igen sokan voltak ezek között, akik egyik a másik után elhittették magukkal ezen üzeneteket. De hidd el, hogy ez amit talán most Te is hirdetsz, semmi más mint egy becsapódás, melyet Sátán igen ügyesen elkészített, hogy ezáltal a gyülekezetet megrontsa.“

„Nékem igen fáj, hogy Sátán Tégedet így becsapott ezen ígéivel, mert tudom, hogy az amit hirdetsz, nem igaz. Ezen eszmédét hirdetvén, nem csak magadnak, hanem másoknak is sokat ártasz. Ne magyarázd hibásan a Bizonyágtételeket. Ne használjad gonoszul azokat, sem ne forgassad ki, hogy ezáltal egy ilyen nagy tévedést feddjél el vele. Sokan mentek ezen az úton és igen nagy károkat okoztak.“

„Azok, akik azt hirdették hogy a mi gyülekezetünk Babilon, a Bizonyágtételeket használták, hogy vele eltakarják rossz felfogásukat. De miért nem hozták fel azt, ami munkámnak oly sok nehézséget okozott éveken keresztül: a gyülekezet egységét! Miért nem emlékeztek meg az angyalnak azon szavairól, ahol felhív: Egységben, egységben, egységben! Vajjon miért nem gondoltak ezen igazságra: az egységben van az erő, az egyenetlenségben pedig a gyengeség! Ilyen hírek, amilyeneket ők hirdetnek, csak egyenetlenséget, nem pedig összetartást fog létrehozni a gyülekezetben, minket csúfolván a mi elenségeink előtt. Egy ilyen munkában tisztán lehet látni Sátánnak ravasz munkáját, amellyel az embereket be akarja csapni, és a gyülekezetet rábírní az egyenetlenségre és a nem összetartásra.“

C. volt atyafi egy könyvecskéjében azt írja, hogy az Isten gyülekezete a Babilon, amelyből mindenki ki kell hogy fusson, ha üdvözülni akar. Ez nem becsületes, se tisztességes munka. Ilyen munkát folytatva, az én nevemet is és irataimat is kicsúfolták. Isten fegyverét ők elvetették és a Sátán fegyve-

rével akarnak most ellenünk dolgozni éjjel és nappal.

„Ezen vádlók élén Sátán áll. Vajjon mit felel Krisztus Sátánnak, amikor az ő népének bűnét felfedi? Krisztus ezt mondja: „Az Isten feddjen meg tégedet Sátán!“... Ha valaki a mi gyülekezetünkben kezdené híresztelni, hogy ez a gyülekezet a Babilon, akkor ti ne beszéljétek vele, sőt még kezet se fogjatok vele, mert ez a Sátántól van és elakarja veletek hitetni az ő tanait... ne fogadjátok őket és ne társalogjatok velők, mert Isten nem szól ilyenek által, sem nem adja ilyeneknek az ő Igéjét, ezek mind hiába futkosnak.“

Krisztusnak csak egy gyülekezete van. — A Jövendőmondás Lelke ezt mondja: „Ma csak egy gyülekezet létezik a világon, amely Isten akarata szerint cselekszik és amelyik mindenben úgy jár el ahogyan azt Krisztus akarja. (Zsolt. 106, 23; Zsidó 13, 5; És. 61, 4). Ezért mindenki aki a világban azt hirdeti, hogy a mi gyülekezetünk Babilon, vétkezik. Hogyan lehet az, hogy sokszor a mi tagjaink közül némelyek felkelnek és olyannal vádolnak meg egyeseket, amilyen vádakkal már Sátán régen is dolgozott. Vajjon ezeknek nincsen részük a megmentés terén? Nem kellene-e ezeknek is az igazságot megmutatni azoknak, akik még a sötétségben vannak? Épen olyanok, mint azok akikre nagyobb vagyon lett bízva, de azt nem jó célokra használták fel. Ezek is azt, amit az Úr adott nekik, rosszra használták fel és ezáltal hazug tanait akarták alátámasztani... Azok akiknek fogalmuk van erről a küzdelemről (amelyről Efézus 6, 12-ben van szó), nem fogják fegyverüket Isten gyülekezete ellen fordítani, amely még nem tökéletes, de küzdeni fog Isten népével a gonosszág ellen, amely a világban van.“

Befejező szó. — A Biblia és a Bizonyágtételek világosan írják, hogy Istennek csak egy gyülekezete van a világban. Ezen gyülekezetnek vannak hibái, van bennök konkoly, mely miatt Krisztus sokszor inteni kénytelen gyülekezetét, de azt azért teszi, mert szereti és nem akarja hogy egy legkisebb tagja is elveszzen, hanem hogy örök életet nyerjen. Gyülekezete Istennek legbecsesebb kincse a földön, melyet úgy őriz, mint a szeme fényét. Mily sokszor megmondotta már Krisztus, hogy nem kell követetni minden kicsinyiségért, melyet talán gyengeségében akaratlanul követ el valaki. Ezt Sátán gondolta ki, hogy Isten gyülekezete Babilon, melyből mindenkinek ki kell jönni, ha üdvözülni akar. A jövődömondás Lelke világosan kihozta a Bizonyágtételekben, hogy Sátán ezen hazugság megteremtője. A Bizony-

ságtételeknek az ilyen használatát a jövőmondáslelke „megcsonkításának” nevezi.

A jövőmondás Lelke minden atyafinak és testvérnek ezen utasításokat adja: „Ha valaki a gyülekezetben kezdené hirdetni, hogy ez a gyülekezet a Babilon és hogy fussatok ki belőle, akkor ti ne hallgassatok erre és ne is fogjatok vele kezét, mert az tisztátalan. Mert mindenki aki az Isten népével el akarja hitetni, hogy ez Babilon, azok közé tartoznak akik Isten gyülekezete ellen dolgoznak, és ezek a vádlók. Jelenések 12, 9—11. Amiképpen a Sátán is a Bibliát használta a pusztában, hogy Krisztust becsapja és hogy megsemmísítse, aképpen a Bizonyáságtételekkel dolgozik, hogy elhitesse az ő hamisságát és hogy becsapja a gyülekezet tagjait, és hogy ezáltal örökre megsemmísítse őket.

A mi szent kötelességünk, hogy megőrizzük az egységet, a békét és a szeretetet a gyülekezetben, hogy Krisztus, mint gyermekeit, tőkéletesíthessen, és fegyverül használhasson, hogy általunk az igazsághoz vezérelhessen még sokakat a világból, hogy egykoron amikor majd el fog jönni, világoskodhassunk mindnyájan mint a csillagok, örökkön örökké. Zsidó 10, 35—39.

GYERMEKEK SZÁMÁRA

Kedves kis Barátain!

Közületek mindegyik boldog lehet, ha arra gondol, hogy jó születek vannak, akik gondot viselnek rólatok, dolgoznak és áldoznak, csak hogy nektek meglegyen az ami az élethez szükséges. Ó, hányszor kellett az édesanyátoknak rólatok gondoskodni, ápolni benneteket a beteg ágyatok mellett és hány éjszakát kellett ott mellettetek virrasztania. Fel tudjátok-e fogni, hogy minő nagy volt az az áldozat, amelyet értetek hozott? Próbáljátok meg ti csak egy éjjelt nem aludni, és akkor majd meglátjátok, hogy milyen fá-

radságos és nehéz dolog az. A ti édesanyátok ezt a ti irántatok való szeretetéből cselekedte, egy olyan szeretetből, amellyel nem lehet semmit sem itt a földön összehasonlítani. Ő sohasem kért ezen áldozataiért semmiféle fizetést. Sajnos, sok gyermek ezt nem ismeri el és nem látja be, ezek a háládatlan gyermekek. Ne feledjétek el, hogy atyátok is sokat áldozott értetek: sokszor erejét felülmúlva dolgozott értetek, hogy rajtatok segítsen, hogy az életnek felneveljen. Ó, hány olyan szülő van, ki a saját szájától megvonja, csak hogy gyermekének legyen.

Egy anyáról a következő legenda jár. Egyszer egy téli éjjelen egy anya hazafelé ment, karján a kisdédével. Hideg esős idő volt, a szél dühöngött, míg a hó erősen csapkodott az anya arcába. A nagy hidegtől a gyermek arca már egészen meg volt fagyva. Az anya, hogy megvédje gyermekét a megfagyástól, levette saját felső ruháját és gyermekére tette. De a kisgyermek sírt, mert a hideg szél mégis ájtarta a vékony ruhát és a testecskeje lassan hült. Az anya végül levette a blúzát és azt is a gyermekre terítette, és így, teljesen átfázva, fáradtan leült az út szélére kisdédével a kezében. A gyermek továbbra is sírt, végül is az anya a saját testével fedte be a kisgyermek testét, hogy ezáltal megvédje a megfagyástól. Reggel, amikor egy ór erre elment, megtalálta az anyát, akiben már nem volt élet, de a gyermek élt.

Ez egy anya. Ilyen sok anya. Beismeritek-e ti ezt? Vajjon hálásak vagytok-e iránta azon nagy szeretetéért, amelyet veletek szemben tanusított? Megöleltétek-e valamikor az édesapátokat, megcsókoltátok-e feldörzsölt kezeit, amely érettetek oly sokat dolgozott?

De nem minden szülő ilyen jó, ezt el kell ismernünk. Ez mind onnan van, hogy ők nem ismerik Istent és nem szolgálnak néki. Az ilyen szülők gyermekei nehezen mennek az életen keresztül, sokszor az ilyen gyermekek az emberiségnek nagy kárára szoktak lenni, mert törvénytelen cselekszenek. Most egy példát hozunk csak fel, amelyet egy mekszikói bácsi mesélt el nekem. „Egy éjjel a kutyaim igen nyugtalanok voltak, állandóan ugattak, de különösen éjjel után. A feleségem felébredt és ezt mondta: Biztosan a kutya macska után vadászna és azért ilyen nyugtalanok. Reggel amikor kivirradt, a szomszédunk lánya kiment a kútra, hogy vizet merítsem. De amikor kiment az utcára, elkiáltotta magát: Mama, mama, gyere hamar, itt egy kisgyermek holtan fekszik az utcán!” A tömeg hamarosan összegyűlt az utcán. Némelyek ezt kiabálták: „Hagyjátok, dobjátok félre, halott már!” Egyesek papot akartak hívni, hogy imádkozzon a kisgyermekért. A feleségem megfogta a kisgyermeket, aki a hidegtől meg volt merevedve és aki minden bizonynyal ezen az éjszakán született. Feleségem mindent megtett, hogy a kisgyermeket az életnek visszaadja, meleg ruháscskával melengette e kisgyermek félig megfagyott testecskejét. Mindezeknél én is segédkeztem néki. Feleségem vizet melegített, hogy megfürösse a gyermeket. Ekkor észrevettük, hogy a gyermek kezd lélegzetet venni és sírni kezd. Mi hálát adtunk Istennek és kértük, hogy tartsa meg a gyermeket életben nekünk, hogy Neki szentelheszük majd, ha annak az ideje eljő. Ekkor langyos

vízbe tettük és megint dörzsölgetni kezdtük kis testcsekéjét. Mi ebben Isten kezét láttuk és hálat adtunk Néki, hogy imánk így utat talált Nála.

De most egy másik kérdés merült fel, hogy mit tegyünk a kisgyermek nevelése érdekében, mert neki szülőre van szüksége, aki gondozni és ápolni fogja. Közben a rendőrség is megérkezett; az ügy kivizsgálása után a gyermeket az egyik szomszédunknak adta, kiknek nem volt gyermekük. Mi nagyon örültünk ennek, mert tudtuk, hogy a szomszédunk egy igen Istenfélő ember, aki úgy fog a gyermekkel bánni, ahogyan azt csak egy szülő tenné. Ők ezt a gyermeket úgy vállalták el, mintha Isten adta volna nekik, nevet is adtak neki, Salamonnak nevezték el. Megígérték nekünk, hogy Istenfélelemben fogják felnevelni.

A képen láthatjátok a kis Salamont nyolchónapos korában. Ezért emlékeztetek meg a kis Salamonról és az ő Istenfélő jótevőiről, akik atyai gondviseléssel gondoskodnak róla és adjatok hálat Istennek, hogy nektek is jó szülőket adott, akik rólatok is gondoskodnak. Isten egyszülött Fiát adta mindnyájunkért, aki a mi jólétünk és üdvösségünkért a legnagyobb áldozatot hozta. És amint a kis Salamon megfürdött a vízben és életet nyert, úgy nektek is meg kell keresztelkednetek az újszövetség vizében az Úr nevében, hogy új nevet és új életet, fehér ruhát nyerjete és hogy felvegyen ben-

neteket örök otthonába. Ezért szeressétek szüleiteket, tiszteljétek taní-

tóitokat, tanáraitokat, szeressétek Istent és szolgálatok Neki örömmel. Üdvözöl Benneteket és különösen jó szüleiteket

Mocsnik bácsitok

HALÁLOZÁS

Húséges atyánkfia, **Máics Vlada**, a dobanovci gyülekezet tagja elhunyt az Úrban folyó év április hó 5-én 75 éves korában hat hónapi nehéz betegség után. Az igazságot 1935-ben fogadta el és azóta hű maradt az Úrhoz életének végéig, mindenkinek bizonyosságot téve az igazság nagy hatalmáról, amely újjászüli az embert és segítve testvéreinek, hogy megerősödjenek a hitben és az Úr Jézus Krisztusban vetett reménységben. Mindnyájan hisszük, hogy egykoron az Isten országában találkozni fogunk Vládó atyánkfival.

A dobanovci gyülekezet

Márity Sztána testvérnő ez év április 24-én elhunyt az Úrban 86-ik életévében. 1923-tól egészen haláláig hű volt az Úrhoz mindenben. Ha majd eljő az a nap, akkor a testvérnő sírja is meg fog nyílni, hogy elvegye a jutalmát a többi hívőkkel egyetemben.

A szarajevói helybeli gyülekezet

Reggeli dicsőet

KERESZTÉNYI ERÉNYEK

Engedelmisség

1. sz. Jeremiás 7, 23. — Zsolt. 114—118
Szombat v. 7. 47.

Engedelmisség

2. v. Jer. 11, 4. — Zsolt. 119—121
3. h. És. 1, 19. — " 122—124
4. k. II. Móz. 19, 5. — " 125—127
5. sz. I. Ján. 2, 17. — " 128—130
6. cs. János 14, 21. — " 131—133
7. p. Zsolt. 1, 1—3. — " 134—136
8. sz. IV. Móz. 4, 30. 31. — " 137—141
Szombatmegk. 7. 41 bevégz. 7. 40

Alázatosság

9. v. Zsolt. 51, 17. — Zsolt. 142—144
10. h. És. 57, 15. — " 145—147
11. k. Jakab 4, 6. — " 148—150
12. sz. I. Péter 5, 5. — Példab. 1—3
13. cs. " 5, 6. — " 4—6
14. p. Miquéás 6, 8. — " 7—9
15. sz. Róma 12, 3. — " 10—12
Szombatmegk. 7. 34 bevégz. 7. 33

Szeretet

16. v. I. János 3, 18. 19. — Példab. 13—15
17. h. " 4, 7. 8. — " 16—18
18. k. " 4, 11. 12. — " 19—20
19. sz. Mát. 25, 34. 36. — " 21—23
20. cs. Ján. 14, 34 35. — " 24—26
21. p. Luk. 10, 27. 28. — " 27—29
22. sz. I. Péter 3, 8. 9. — " 30—31
Szombatmegk. 7. 24 bevégz. 7. 23

Öröm

23. v. Zsolt. 5, 11. — Prédik. 4—6
24. h. " 16, 8. 9. — " 7—9
25. k. És. 12, 2. 3. — " 10—12
26. sz. I. Péter 4, 13. — Énekek Éneke 1—3
27. cs. És. 51, 11. — " 4—6
28. p. János 15, 11. — " 7—8
29. sz. Jer. 15, 16. — Ésaiás 1—6
Szombatmegk. 7. 14 bevégz. 7. 13

Jóság

30. v. Példab. 25, 21. 22. — És. 7—9
31. h. Luk. 6, 35. — És. 10—12

ADVENTHÍRŰK

megjelenik havonként — ára 2 dinár

Szerkeszti és kiadja:

MOCSNIK ALBIN

Beograd, Vojvode Protića 12.

„MINERVA“ nyomdai műintézet
Beograd, Pop Lukina 12 — Tel. 22-335